

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi M. sp. z o.o. w Ś.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 września 2013 r. wydanego w sprawie z powództwa M. sp. z o.o. w Ś.
przeciwko M. Z. i K. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 stycznia 2014 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w K. zasądził od pozwanych K. P. i M. Z. solidarnie na rzecz powodowej Spółki M. sp. z o.o. z siedzibą w Ś. kwotę 73 949 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Ustalił, że powodowa Spółka jest wierzycielem spółki pod firmą Hodowcy Świń E. – W. sp. z o.o. z siedzibą w Ł. oraz że pozwani byli członkami zarządu tej spółki w czasie powstania wierzytelności powódki, która wynika z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w L. z dnia 1 grudnia 2010 r. Ze względu na to, że egzekucja prowadzona na podstawie tego nakazu przeciwko spółce Hodowcy Świń E. – W. okazała się bezskuteczna, Sąd Rejonowy na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. zasądził dochodzoną kwotę solidarnie od obu pozwanych.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji pozwanego M. Z., Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 6 września 2013 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że oddalił powództwo w stosunku do obu pozwanych i zasądził od powodowej Spółki na rzecz pozwanego M. Z. kwotę 9 115 zł tytułem kosztów procesu za obie instancje.

W dniu 24 września 2013 r. powodowa Spółka wniosła skargę, w której – powołując się na naruszenie art. 299 k.s.h. przez błędną jego wykładnię - wniosła o „...stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 września 2013 r., w przedmiocie odpowiedzialności pozwanych jako członków zarządu spółki z o.o. za jej zobowiązania na podstawie art. 299 k.s.h....”.

W uzasadnieniu skarżąca stwierdziła, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, skarga kasacyjna była bowiem niedopuszczalna, bo postępowanie zostało wszczęte przed wejściem w życie ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 233, poz. 1381 – dalej: „ustawa nowelizująca”), i nie ma również podstaw do wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem powinna zawierać - obok oznaczenia wyroku, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości

lub w części, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia, wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, i wniosku o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem - także wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Wszystkie te wymagania mają charakter konstrukcyjny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich podlega odrzuceniu *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Z art. 424⁸ § 2 k.p.c. wynika natomiast, że skarga spełniająca wszystkie wymagania konstrukcyjne podlega także odrzuceniu, jeżeli zmiana zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych była lub jest możliwa albo jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Oznacza to, że skarga podlega odrzuceniu, jeżeli w wyniku wstępnego badania okaże się, że - mimo odmiennych twierdzeń zawartych w skardze - zmiana zaskarżonego wyroku była lub jest możliwa.

W sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem - wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącej – dopuszczalna była skarga kasacyjna. Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. w brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 22 lipca 2010 r. (Dz.U. Nr 155, poz. 1037), skarga kasacyjna była niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach gospodarczych - niższa niż siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych. Z dniem 3 maja 2012 r. przepis ten został zmieniony przez art. 1 pkt 41 ustawy nowelizującej i według jego nowego brzmienia, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Równocześnie w art. 9 ust. 1 ustawy nowelizującej wyrażona została reguła, według której przepisy tej ustawy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie, z zastrzeżeniem ust. 2 - 7.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, której nadano moc zasady prawnej (OSNC 2008, nr 11, poz. 122), w wyniku zmian wprowadzonych ustawą z dnia

2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 172, poz. 1804) oraz ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), postępowanie kasacyjne utraciło charakter postępowania w trzeciej instancji, a skarga kasacyjna wnoszona poza tokiem instancji stała się instrumentem kontroli zgodności z prawem prawomocnych orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne. Skoro celem postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej jest wyłącznie kontrola legalności orzeczenia, a nie rozpoznanie sprawy, w której zostało ono wydane, to jakkolwiek wniesienie skargi zaczyna postępowanie będące kontynuacją postępowania zakończonego przez sądy powszechne, to jednak w znaczeniu technicznoprocesowym wszczyna nową sprawę. Trzeba zatem przyjąć, że wniesienie skargi kasacyjnej jest wszczęciem postępowania w rozumieniu art. 9 ust. 1 ustawy nowelizującej. Stanowisko takie zajął również Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 24 maja 2013 r., V CZ 154/12 i V CZ 157/12 (nie publ.).

Ze względu na to, że zaskarżony wyrok został wydany po wejściu w życie ustawy nowelizującej, kiedy dolna granica wartości przedmiotu zaskarżenia przesądzająca o dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawie zakończonej powołanym wyrokiem wynosiła pięćdziesiąt tysięcy złotych, w sprawie tej przysługiwała skarga kasacyjna.

Skarżąca nie wykazała więc - wbrew wymaganiom określonym w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. - że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było możliwe.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.